

ANHEL DE FELICITAT

Pseudònim: David

Malauradament he de confessar-vos que he estat una víctima més d'un delictes comès en la intimitat i la impunitat de la llar. Vet aquí la meua història.

AHIR

Fa anys, quan només era una jove riallera i eixerida, aclaparada per la felicitat, em vaig sentir orgullosa en advertir la taca de sang als llençols després de jeure per primer cop amb el xicot que estimava. De fet, vaig perdre la virginitat perquè volia entregar-me a ell en cos i ànima. Resulta lògic que llavors, amb la ingenuïtat pròpia de la joventut, per les galtes em regalimessin llàgrimes de goig. No podia imaginar que en el futur tornaria a vessar llàgrimes i sang, però no ja de felicitat, sinó d'angoixa i dolor.

No avancem esdeveniments. El prometatge va ser un camí de roses, ja que el romanticisme omplia la meua vida com un conte de fades. Vaig arribar al casament plena d'alegria i somnis, farcida d'una emoció que em brollava per tots els porus de la pell, pensant que aquesta ventura duraria eternament. Greu error. Em quedaria amb la mel als llavis perquè la màgia es va acabar de sobte i aviat van sorgir les desavinences. Les discrepàncies i els retrets no van trigar en aparèixer. Primer va ser una simple empenta, després un calbot... fins el dia que va arribar la temuda bufetada. Un calfred d'esgarripança va recórrer el meu cos de dalt a baix. Els experts diuen que si la primera vegada que et falten al respecte ho toleres, si t'empaiten i calles, estàs perduda. Llavors, per què vaig perdonar aquella infàmia? Potser estava massa estabornida per reaccionar com cal mirant de fit a fit el meu marit. Tenia un nus a la gola i el meu cervell

era un gresol on es barrejaven tot un reguitzell d'emocions: neguit, perplexitat, impotència, decepció... En aquell dramàtic dilema, com tota muller enamorada, torbada per l'agressió i les seues conseqüències, vaig acceptar les disculpes enganyada per un fals penediment, em vaig deixar ensarronar per aquella mentida piadosa. Mai he estat persona rancorosa i com la possibilitat d'un trencament conjugal m'horroritzava, vaig decidir atorgar una altra oportunitat al meu marit amb la intenció de salvar un matrimoni que se n'anava en orris. Tanmateix la promesa que tan lamentable incident no es repetiria, va quedar en això... en una simple promesa.

AVUI

Poc a poc vaig sofrir una lenta metamorfosi. Em vaig desenganyar del jurament de felicitat eterna, la meua joia s'esvaï per deixar pas a la incertesa. El meu singular univers d'il·lusions s'ensorrà com un castell de cartes. Vaig tardar poc en despertar del somni i trobar-me amb la crua realitat. A mesura que passava el temps, em vaig adonar de l'error en descobrir la naturalesa violenta del meu marit, com si portés la llavor del mal gravada en els seus gens. Va sorgir una faceta del seu caràcter que havia estat amagada sota una capa de simpatia. El que al principi semblava un tràngol desafortunat, acabà esdevenint un infame costum. I així, el que jo creia una reacció inexcusable va derivar en dramàtica rutina. Els gemecs de passió es tornaren sanglots de dolor, els afalacs de desig en renecs cruels, les carícies en rampells de fúria, el goig en odi. El fet d'haver estat enamorada d'un home així semblava una broma sinistra.

Un cop patida la furiosa naturalesa del meu home, no és d'estranyar que li tingui por. Una temor que em rosega les entranyes fins deixar-me sense alè.

El meu cos està farcit de cicatrius i hematomes. Els llavis inflats, les contusions, la coixesa... massa pallisses per negar l'evidència: m'he convertit en l'enèsima víctima masculista. No sóc la primera, ni tampoc seré la darrera d'una plaga, que podreix els ciments de la civilització, anomenada violència de gènere, un nom massa suau per designar les agressions i els abusos als quals moltes dones es veuen sotmeses al llarg de les seves vides.

Malgrat que la mort seria una forma dolça d'alliberar-me del sofriment, potser hauria de reaccionar abans que fos massa tard, abans que la cuina sigui el meu sepulcre, un sepulcre de marbre, sí, però tomba al cap i a la fi. És fàcil dir-ho, tot i això... reconec la meua covardia. El meu home és tan gran i tan fort que em fa molta, moltíssima por.

Disculpeu-me un moment... Sento el soroll del pany de la porta... El meu marit acaba d'arribar, fa pudor a alcohol i ve de mal humor... Crida empipat... Se m'acosta i jo l'observo amb ulls neguitosos, temorencs, com només pot tenir una dona que sap que estan a punt d'apallissar-la. S'acosta, aixeca la mà... El seu somriure m'esgarrija... Oh, Déu meu! Un altre cop no, si us plau, no!

DEMÀ

A la fi he pogut lliurar-me d'aquesta sensació abassegadora, tot i encara patir malsons. Vaig aconseguir trencar les cadenes que m'unien a un matrimoni ominós. Gràcies a Déu he sabut redreçar la meua vida al costat d'un home que em respecta i m'estima per damunt de tot. Malgrat la recança d'un passat dissortat, a hores d'ara el meu cor ha revifat de bell nou i batega cofoi de joia en un frenètic anhel de felicitat.

ANNEX: *Ja n'hi ha prou de demagògia! Tolerància zero contra la violència de gènere! L'educació en la igualtat de sexes i el respecte pels drets humans són els pilars bàsics en els quals s'ha de basar la convivència entre persones per viure en pau i harmonia. Tothom hauria de col·laborar a eradicar d'una vegada per sempre aquesta xacra que degrada la societat a fi d'encarar amb noves esperances un futur més just i afalagador.*